

editorial

Resulta difícil valorar en aquestes ratlles l'actual situació de l'ajuntament en tota la seva complexitat. Moltes coses han passat a la Casa de la Vila des de l'últim número de l'Opinió: Com a resultat de la dimissió del tinent d'alcalde del PSC, senyor Muñoz, Convergència perdia el seu "home" dins dels socialistes i —en conseqüència— decidia donar per trencat el pacte de govern amb ells.

Segons paraules del Sr. Rodríguez —l'alcalde— l'objectiu d'aquest trencament no era altre que el de propiciar una entesa entre tots els components de l'Ajuntament, de cara a integrar tots els esforços i dotar a la gestió municipal d'una major efectivitat.

Reiteradament hem criticat des d'aquestes línies el colapso municipal i la ineficàcia de l'equip de govern, integrat aleshores per Convergents i Socialistes. Reiteradament hem insistit en la necessitat d'elaborar un veritable programa d'actuació a curt termini, i d'unificar les forces de tots els regidors en l'intent de canviar l'estat de coses a Premià de Dalt.

És per això que varem recobrar les esperances perdudes quan Convergència s'oféria a renegociar la situació dins l'Ajuntament. Unes espérances trencades de sobte quan al ple del mes d'octubre l'alcalde anunciava que el nou equip de govern estarà integrat únicament pels quatre regidors convergents, animats i recolzats des de la barrera dels independents, que pel que es veu ni poden ni volen donar la cara.

Així doncs, la situació actual no és més que la culminació d'un procés de degradació i descomposició de la gestió municipal, que començà tot just quan Convergència decidí —per a desgràcia del poble— alinear-se al costat dels interessos dels poderosos i ignorar olímpicament les necessitats de la immensa majoria de la població.

Al marge de la campanya d'intoxicació informativa duta a terme per Convergència (utilitzant descadament els mitjans municipals d'informació per a defensar els interessos del seu partit), els fets es poden resumir en una fórmula prou breu: Convergència ha preferit governar en solitari abans de comprometre's en un pacte de govern amb les forces d'esquerra, que sens dubte els hagués obligat a renunciar a la seva política de defensa aferrissada dels interessos de la dreta econòmica de Premià. Ara en canvi, convergents i independents podran seguir decidint còmodament el present i el futur del poble al marge dels interessos dels veïns. I això és, al capdavall, el que els interessa.

L'acumulació de dues, tres, i fins i tot quatre competències de govern en cada regidor (Rodríguez: alcaldia, governació, urbanisme i festes; Planas: hisenda i sanitat; Sánchez: obres, manteniment, serveis i esports; Albós: cultura i ensenyament) ens fa mirar el futur amb força pessimisme. Quina ha estat la culpa que ara ens fa mereixedors d'aquest càstig dels Déus? Què hem fet els homes i dones de Premià de Dalt perquè se'n castigui a un destí tan poc feliç?

No se'ns acut cap altra resposta: Convergència està pensant i actuant en funció de les properes eleccions i, davant la pròpia ineficiència, no se'ls acut res més que acaparar tots els càrrecs amb una golafreria difícil de superar. Pensem segurament que a les eleccions podran justificarse de no haver fet res de bò dient simplement allò de "nosaltres érem molt pocs i els altres no volien treballar", "nosaltres ja volíem, però no podíem", "els altres no ens han deixat", i d'altres fórmules similars. Aviat les sentirem a cada cantonada. Trist.

EN AQUEST NÚMERO,
PARLEM DE CAÇA
AMB L'ARTUR ROIG

I DE LLETRES,
AMB EN VALERIÀ PUJOL

ESPECIAL:
EL MERCAT DE FLORS
I PLANTES DEL MARESME

editorial

Resulta difícil valorar en estas líneas la actual situación del Ayuntamiento en toda su complejidad. Han pasado muchas cosas desde el último número de *L'Opinió*: como resultado de la dimisión del teniente de alcalde del PSC, señor Muñoz, Convergència perdía a su "hombre" en los socialistas y —en consecuencia— decidía dar por roto el pacto de gobierno con ellos.

Según palabras del Sr. Rodríguez —el alcalde—, el objetivo de esta ruptura no era otro que el de propiciar un acuerdo entre todos los componentes del Ayuntamiento de cara a integrar todos los esfuerzos y dotar a la gestión municipal de mayor efectividad.

Reiteradamente hemos criticado desde estas líneas el colapso municipal y la ineficacia del equipo de gobierno, integrado entonces por convergentes y socialistas. Reiteradamente hemos insistido en la necesidad de elaborar un verdadero programa de actuación a corto plazo y de unificar todas las fuerzas en el intento de cambiar el estado de cosas en Premià de Dalt.

Es por ello que recobramos las esperanzas perdidas cuando Conver-

gència se ofreció a renegociar la situación interna del Ayuntamiento. Unas esperanzas pronto frustadas, cuando en el pleno de octubre el alcalde anunciaría que el nuevo equipo de gobierno estaría formado únicamente por los cuatro concejales convergentes, animados y apoyados desde la barrera por los independientes, que por lo visto no pueden ni quieren dar la cara.

Así pues, la situación actual no es más que la culminación de un proceso de degradación y descomposición de la gestión municipal, que comenzó cuando Convergència decidió —para desgracia del pueblo— alinearse al lado de los intereses de los poderosos e ignorar olímpicamente las necesidades de la inmensa mayoría de la población.

Al margen de la campaña de intoxicación informativa provocada por Convergència (utilizando descaradamente los medios municipales de comunicación para defender los intereses de su partido), los hechos se pueden resumir en una breve fórmula: Convergència ha preferido gobernar en solitario antes que comprometerse en un pacto de gobierno con las fuerzas de izquierda, que sin duda les hubiese obligado a renunciar a su política de defensa a ultranza de los intereses de la derecha económica de Premià. Ahora

en cambio, convergentes e independientes podrán seguir decidiendo cómodamente el presente y el futuro del pueblo al margen de los intereses de los vecinos. Eso es en definitiva lo que les interesa.

La acumulación de dos, tres y hasta cuatro competencias de gobierno en cada concejal (Rodríguez: alcaldía, gobernanza, urbanismo y fiestas; Planas: hacienda y sanidad; Sánchez: obras, mantenimiento, servicios y deportes; Albós: enseñanza y cultura) nos hace mirar el futuro con pesimismo. ¿Qué hemos hecho para merecer que se nos castigue con un destino tan poco feliz?

Sólo se nos ocurre una respuesta: Convergència está pensando y actuando ya en función de las próximas elecciones, y ante su propia ineficiencia, optan por acaparar todos los cargos con una glotonería difícil de superar. Piensan, seguramente, que en las elecciones podrán justificarse de no haber hecho nada diciendo simplemente aquello de "nosotros éramos muy pocos y los otros no querían trabajar", "nosotros ya queríamos, pero no podíamos", "los otros no nos han dejado", y otras fórmulas similares. Pronto las oiremos por todas partes. Pena.

de nuevo... ... EL TORRENTE SANTA ANA

El 21 de agosto pasado llovió mucho. Por si alguna cabeza "ilustre" no lo recuerda muchos de nuestros vecinos estuvieron al borde de la tragedia y vivieron momentos de gran dramatismo. Y los tubos de la reciente canalización seguían tapados.

Por si eso ya era malo en sí mismo, lo peor es que siguen sin abrirse y volverá a llover. Y muy probablemente se repitan los momentos de angustia y tensión. Aunque ojalá no sucedan.

De este tema hemos hablado en casi todos los números de *L'Opinió* y casi con toda seguridad que tendremos que seguir haciéndolo.

Es triste que un pueblo tenga un ayuntamiento cuya mayoría de miembros se preocupe tan poco, o lo haga con tan poca fortuna e interés, forzados por las circunstancias, en una palabra, por los problemas de un número tan importante de sus vecinos del municipio.

Y no son ganas de recordar, de hacer una crítica constante a los señores concejales de la mayoría. Qué más quisieramos nosotros que felicitarles por latir junto a esta parte importante de la población, por latir con ellos, por entender sus problemas y defenderlos con ardor. ¡Caramba, que no es tan difícil cuando realmente se tienen ganas!

Todo son inconvenientes, demoras, intentos de justificación...

En el Pleno del mes de septiembre, cuando los concejales del PSUC manifestaron sus críticas con respecto a la falta de interés con que se trataba el tema, los

señores de CDC prometieron agilizar las obras. A raíz de este pleno convocaron una reunión conjunta con el alcalde de Premià de Mar, Sr. Torrents, la empresa constructora, los ingenieros municipales redactores de la obra y también, claro, la oposición de Premià de Dalt.

En esta reunión se concretaron algunos puntos que a nuestro entender eran positivos para clarificar el tema y avanzar en sus posibles soluciones. Fueron los siguientes:

— Los técnicos manifestaron formalmente que en la situación actual no se podían abrir los tubos. La salida de los mismos, junto a los bloques de pisos de VallPremià, era demasiado profunda y existía el riesgo de descalzar las paredes del torrente y que las aguas de lluvia causaran otros perjuicios.

— Estaba claro que tanto Premià de Dalt como Premià de Mar solicitaban en el Plan de Obras 1981 ayuda oficial para realizar la segunda fase del proyecto: Prolongación de los tubos, asfaltado de la parte baja del torrente y acondicionamiento de la entrada al Barrio por la parte sur.

— El alcalde de Premià de Mar se mostraba muy reticente a tomar iniciativas en la cuestión.

— La empresa constructora, junto con los ingenieros, plantearon una solución rápida al problema. Que los dos ayuntamientos, conjuntamente, asumiesen una obra parcial por cuenta de la segunda fase del proyecto. Es decir, prolongar los tubos durante ochenta metros, con lo qual gana-

ban altura, resolvían el problema de las paredes y los tubos se podían abrir hasta que las sucesivas fases del proyecto permitiesen avanzar en el conjunto de la obra. (Este adelanto de la segunda fase ascendía a 2.500.000 pts. aproximadamente, por lo que cada ayuntamiento debía adelantar con respecto a la segunda fase, 1.250.000 pesetas.)

Después de vencer muchas "reservas" se llegó al acuerdo de aceptar la solución propuesta, pues esperar la marcha normal de la segunda fase implicaba mantener la situación actual, como mínimo, durante un año o dos.

A partir de aquí correspondía que cada ayuntamiento actuase en función del acuerdo adoptado. Y otra vez surgieron los problemas, demoras, etc... El alcalde de Premià de Dalt, verbalmente, manifiesta que el asunto se ha complicado pues el alcalde de Premià de Mar le ha manifestado, verbalmente, que su municipio no tiene presupuesto para cubrir el millón y pico que le correspondía.

El asunto se para. El PSUC opina que Premià de Dalt debe actuar en consecuencia del acuerdo y que no hay respuesta oficial de Premià de Mar en el sentido de no cumplir lo acordado. Se determina llevar el tema al pleno de octubre, pero a la hora de confeccionar el orden del día alguien se olvida de hacerlos constar ¡Oh, país! En este pleno se hace constar la omisión del acuerdo de la Permanente y se consigue que se declare de urgencia y ese tema sea debatido. Bien, la propuesta se aprueba por unanimidad, pero ¡oh,

sorpresa!, después resulta que alguien se ha olvidado de incluirla en el acta del pleno.

Así están las cosas. El alcalde de Premià de Dalt dice que mantendrá una reu-

nión con Premià de Mar para salir del punto muerto y actuar, pero mientras van pasando los meses y esperando que vuelva a llover.

ESPECIAL

EL MERCAT DE FLORS I PLANTES DEL MARESME

Una de les continuades reivindicacions dels pagesos del Maresme dedicats a la producció de flors i plantes, és la d'un mercat de flors i plantes a la nostra comarca. És un fet normal a diversos països europeus que els mercats estiguin situats a la mateixa zona de producció. Hi ha hagut algun intent de fer funcionar un mercat, més d'una vegada en els darrers anys. I per altra part ja existeix, encara que d'una forma disagregada: fixeu-vos que cada dia són nombrosíssimes les furgonetes i camions que carreguen plantes i flors, que van i vénen de casa dels pagesos, de les cooperatives i dels magatzems. Donats aquests fets, per què doncs, o per quins amagats interessos no s'ha aconseguit encara el tant anhelat mercat?

És de domini públic que l'actual mercat municipal de flors de Barcelona no reuneix les condicions ne-

cessàries ni de bon tros per ser un mercat com cal: comunicacions, aparcament, espai, i altres requisits indispensables. També és concguda la intenció de traslladar-lo al Mercat-Barna. Amb aquesta proposta només hi estan d'acord els qui voldrien veure escombrats del tot els pocs pagesos que encara van a vendre la seva producció, o bé els que ambicionen concentrar més encara en mans d'uns pocs l'oferta de la producció de flors i plantes, no tan sols del Maresme sinó també d'altres zones d'on vénen continuament importacions.

En una enquesta realitzada fa pocs anys entre els pagesos d'aquests pobles productors de flors i plantes, majoritàriament es varen definir en favor de que es construís al Maresme aquest tal Mercat.

Evidentment això ens porta a un altre punt: davant la possibilitat ca-

da vegada més certa de que es construeixi, els que s'hi oponen (encara que no gosen dir-ho obertament: treballen fi, naturalment) tenen un altre objectiu a aconseguir, si poden. I aquí troben aliats fins i tot amb alguns dels qui estan d'acord amb el Mercat al Maresme. Tracten d'evitar per tots els mitjans que l'estrucció comercial que s'hi doni permeti que hi hagi transparència en preus i en qualitats. Una mostra d'això és que estan totalment oposats a que en el Mercat hi hagi una part que funcioni com a llotja, sistema de subhasta, o altres mètodes que facilitin o resolguin la comercialització als pagesos que no puquin o no vulguin anar a vendre-s'ho.

Seria molt més positiu que enlloc d'haver de denunciar els jocs amagats per intentar frenar-los pogués sim parlar de com construirí i bastí aquest mercat, pensant només en el servei que ha de donar. Pensant i planificant el paper que ha de jugar a la nostra comarca i com podem aconseguir d'ell el màxim d'efectivitat i servei per al sector. Pensar en com podríem reciclar en convertir-lo en una institució econòmica, és clar, perquè sobretot en una institució que socialment donés prestigi i talla a un sector econòmic i social (l'agricultura) del qual tant ens hem de refiar. I, tal com van les coses actualment, no és pas aquesta la perspectiva.

Toni Llimona.

PREMIÀ Y EL MERCADO DE LA FLOR

En estos momentos en que se está redactando el Plan General de Urbanismo de la Vall de Sant Mateu entre los municipios de Teià, Tiana, El Masnou, los dos Premià, los dos Vilassar, Cabrils y Cabrera, surgió la propuesta de desplazar el Mercado General de la Flor. Es decir, trasladarlo de Barcelona ciudad a la comarca del Maresme, principal centro productor de la flor y planta ornamental de España.

Una idea muy correcta. Y también el momento, pues una instalación de este tipo, de un carácter laboral y comercial que superara el ámbito local de un municipio aunque sea tan grande como el de la misma Barcelona, era muy adecuado que se tratase a la hora de planificar urbanísticamente el conjunto de la zona sur del Maresme que, como decíamos antes, es además la principal zona productora de la flor.

En función de la objetividad de este criterio, tanto urbanística como comercialmente, y dentro de las reuniones periódicas que entre sí

realizan los nueve Ayuntamientos de la Vall de Sant Mateu, se trató el tema y se acordó aquel municipio, de entre los nueve, que estuviese interesado en ofrecer terrenos para la ubicación del Mercado de la Flor hiciese la oferta correspondiente para ser tratada y votada entre todos ellos.

Lo hicieron varios. Entre todos los presentados fue el de Premià de Dalt el que reunía las mejores condiciones tanto en los criterios de los alcaldes representantes de los nueve municipios como por parte de los técnicos redactores del Plan General.

Esta fue la votación y el criterio técnico.

Pero antes de seguir con este breve reflejo de la situación hay que remarcar el hecho de que entre otras razones no menos importantes la ubicación en nuestro municipio del Mercado de la Flor significaría la creación de bastantes nuevos puestos de trabajo.

Bien, después de las conclusiones anteriores ha resultado que Vilassar de Mar no ha aceptado los criterios

vinculantes de unas votaciones ni el criterio profesional de los abogados, economistas y redactores del Plan.

En estos momentos la pelota está en el tejado. Vilassar de Mar presiona para que el Mercado se sitúe en su término y el equipo de gobierno de Premià de Dalt, CDC manifiesta que está defendiendo la cuestión, que han realizado consultas y visitas con el Conseller de Agricultura de la Generalitat y que el criterio de dicho conseller es el de mantener la opinión de los redactores del Plan, así como el resultado de la votación de los alcaldes de la Vall de Sant Mateu.

Pero el resumen es que no está nada claro que el Mercado vaya a Premià de Dalt como estaba previsto.

Esperemos que los señores de Convergència, que son quienes llevan las riendas del gobierno y representan a Premià de Dalt ante los organismos correspondientes, sepan estar a la altura de las circunstancias y defiendan como corresponde los intereses de nuestro municipio.

XERREM AMB L'ARTUR ROIG

Vaig trucar per telèfon a l'Artur Roig (*l'Arturu*) i li vaig dir que volia parlar amb ell per fer-li una entrevista. No hi va tenir cap inconveniènt. Ens vam trobar i l'Arturu desplegà el seu ample somriure d'home obert i reposat, que posa al descobert dues dents ratolinesques que donen confiança. Comencem parlant de la seva participació a la Comissió de Festes i del funcionament d'aquesta:

— La Comissió en general va funcionar bé, encara que es va veure afectada per la retirada de l'Enguita que la dirigia molt bé. Es possible també que volguessin fer coses d'excessiu embalum. Això juntament amb altres circumstàncies adverses ens feu acabar amb un dèficit de tres o quatre-centes mil pessetes. Precisament aquesta circumstància crec que ens obliga a continuar i intentar preparar una nova festa major, procurant evitar excessos. No crec convenient plegar amb dèficit. Jo seria partidari de cara a un proper any de fer activitats que s'autofinançassin, tot augmentant les festes populars (havaneres, gimkhames, estels...) la qual cosa obligaria també a incrementar la participació econòmica de l'Ajuntament.

"de cacera"
El petit és l'Artur

L'Arturu és un home popular, preocupat pel seu poble, i que ha exercit tot un seguit de càrrecs. Recordem-lo breument: regidor de l'Ajuntament (franquista, matitzat), President del Cor de Clavé, de Sant Jaume i ara de la Societat de Caçadors.

— Precisament, el què ens interessa avui aprofundir és sobre aquest darrer punt. I una mica per precisar ens interessaria que ens expliquessis com neix en tu l'afició a la caça.

— Mira, això és una cosa que ja em ve de petit, dels 8 o 10 anys aproximadament. Precisament el meu pare també era caçador, de manera que a

casa sempre vaig veure escopetes (de caça, és clar). Jo recordo que aleshores hi havia tot un seguit de colles: la d'en Valerià, la de Can Buxó de la Bassa, de d'en Ximbellet i en Cintet i la del Relàmpago (en Pere Rafanell). Jo precisament vaig començar en aquesta darrera colla. La primera arma la vaig tenir als 14 anys, sense llicència ni permís d'arma. Era un "vint" d'un canó que em va vendre en Pep de Can Buxó. Per cert que un dia caçant amb en Jaume del Cafè ens va enganxar la Guàrdia Civil.

L'Arturu m'explica l'anècdota de la Guàrdia Civil i després continua exposant el que podríem anomenar la seva filosofia de la cacera.

— La manera de caçar d'avui dia, és molt diferent que la d'abans. Ara hi ha un esperit més individualista. Abans la caça era més comunitària, era estar amb els amics, i en aquest esperit de grup ocupava un paper fonamental l'arròs. El costum de fer l'arròs ja gairebé s'ha perdut. Ara es va per la peça, no per passar el dia o per esmorçar a muntanya. Jo sóc contrari a aquesta manera d'entendre la caça. El caçador autèntic és un home amb el sarró, el vi i que va a passar un dia a la muntanya. No ha de ser un "matarife", ni un goliat. Si el què vols és menjar conill més val que te'l compris.

— Et voldria preguntar ara com vas accedir al càrrec de President de la Societat de Caçadors.

— Jo he estat de Junta durant 6 anys. Fa dos anys en Jaume Riera va deixar el càrrec. Jo en aquell moment també havia deixat Sant Jaume i l'Ajuntament i van insistir en la meva candidatura. Jo no volia acceptar i només ho vaig fer amb la condició que en Jaume continués a la Junta i per por que arribés a la presidència algú amb una concepció individualista i egoista de la caça.

— I quins són els problemes més greus que has hagut d'enfrontar com a President?

— El problema fonamental és que no hi ha caça. En aquest sentit s'han fet esforços de repoblació. De totes maneres l'acclimatació no sempre és bona. Aquest és el cas dels conills. I encara és pitjor el què passa amb els faisans, que no arriben a criar i al cap de poc no en queda ni un. En canvi el que va anar foça bé l'any passat va ser la perdiu: avui encara estem disfrutant el fruit de la repoblació de dues o tres-centes.

Un altre problema greu és l'excés de caçadors pel terme que tenim. Actualment al Coto de Caça la Ma-

La colla del "relàmpago". 1950.

resma que agrupa els dos Premià, els dos Vilassar, Masnou i Teià som 450 socis.

— Perquè es van acotar aquests pobles?

— L'any 50 aproximadament es forma la Societat de Caçadors de Premià de Dalt amb en Martí de cal Sant com a President. Però ja ben aviat es fan contactes amb els caçadors de la rodalia per tal d'acotar la zona, cosa que es porta a terme l'any 55. Cal tenir en compte que la nostra era una de les poques zones lliures de caça que quedaven i tot hom s'hi abocava. D'aquesta manera evitàrem l'entrada massiva de caçadors foranis. De totes maneres no crec en els "Cotos" com a solució, al contrari, crec que totes les zones haurien de ser lliures.

— Bé, per acabar, pertanyeu a algun organisme oficial?

— Sí, evidentment som membres de la Federació Catalana de Caça, a la Junta de la qual pertanyo en qualitat de President de la nostra.

L'Artur Roig al 1943

VALERIA PUJOL, PERSONATGE DEL MES

Darrerament el nom d'en Valeria ha correut de boca en boca més depressa que la pòlvora. La causa: haver guanyat el PREMI DOCUMENTA de novel.la amb l'obra "MIRATGE", que sortirà editada amb el títol inicial i definitiu d'"INTERRUPUS". No voldriem caure en la típica entrevista, però de totes maneres creiem convenient preguntar-li:

— Fins aquest moment tu eres conegut més aviat com a poeta. Per què aquest canvi?

— De fet no crec que es pugui parlar de canvi. Cal tenir en compte que la novel.la la vaig començar a escriure l'any 78. Per tant l'activitat poètica i la narrativa van parelles, el que passa és que el ritme de producció poètica és més ràpid.

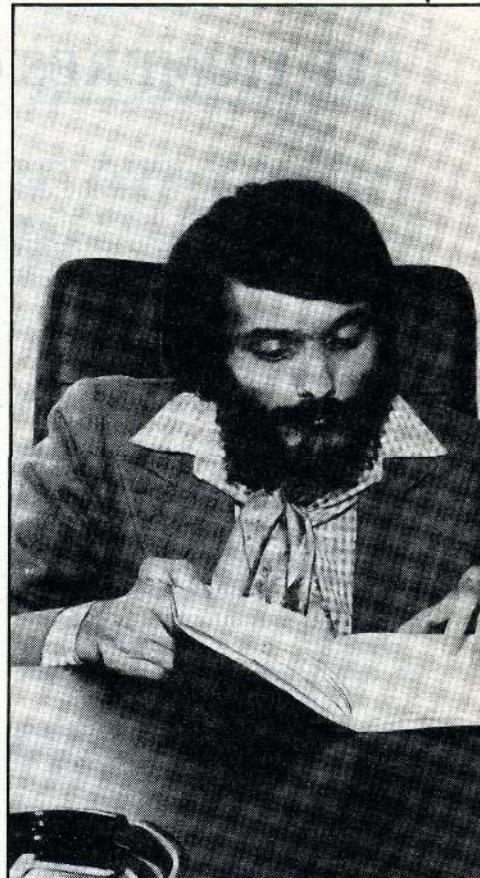
— I d'on neix la novel.la; vull dir, què t'ha impulsat a escriure-la?

— La necessitat d'objectivar un moment històric i vital en el que estem tots immersos. Això no ho podia fer en vers. Així doncs, la novel.la gira al voltant de dos personatges que han viscut la clandestinitat, un

a l'interior i l'altre a l'exili, i que es retroben l'any 78 quan es comença a manifestar el "desencís" en veure que no es produïa un canvi en profunditat en la societat espanyola. Tot això ho hem viscut i patit en la pròpia carn, de manera que molta gent s'hi pot sentir identificada. Penso que el tema pot interessar. De totes maneres cal dir que no he pretès fer un reportatge periodístic sinó una obra de creació.

— Penses que la teva activitat creativa té alguna incidència a Premià de Dalt?

— Jo em sento molt arrelat a la terra i d'aquesta terra trec la meva saba. La meva creació és el resultat d'una sèrie de vivències que s'han iniciat al meu poble i que retornen ara en forma de creació literària. Rebo del meu poble i dono al meu poble, aquesta és la incidència que té un creador en la seva col.lectivitat, i això a part evidentment de les activitats culturals i cíviques concretes en les que estiguis compromès. Per a mi han estat molt importants les mostres de simpatia i les

felicitacions que m'han arribat dels premianencs. Val la pena en aquest cas citar l'Ajuntament. Sentir-te reforçat és un fet que gratifica i t'impulsa a continuar.

BOLETS I BOLETAIRES

Els nostres boscos es queden sense bolets. És aquesta una trista i certa realitat determinada per varis factors que passarem a exposar.

Podriem esmentar en primer lloc el fet de que els boscos estan essent abandonats, i per tant, es van espessint. En conseqüència, aquells bolets que creixien a redós dels pins joves i als indrets asolellats cada vegada ho fan amb més dificultat fins a desaparèixer. No obstant, això no hauria de presentar cap problema, doncs si bé és cert que el rovelló hi és llavors escàs, altres espècies també comestibles i molt preuades augmentaran la seva presència degut a que el nou ambient els hi és més adient.

El desconeixement d'aquestes espècies provoca la cerca abusiva del rovelló menyspreant a totes les demás.

Un altre factor que ha determinat la manca de bolets, ha estat sens dubte la secor i eixutesa que ha ca-

racteritzat la tardor passada i la dels anys anteriors.

Aquest fet caldria però analitzarlo des d'un punt de vista natural i adonar-se'n que no ha d'ésser motiu d'alarma doncs de sequeres n'hi ha hagut sempre i els bolets les han superat.

El darrer motiu i malauradament el més determinant, ha estat denunciat bastant sovint, fins i tot per la Universitat de Barcelona a través del Departament de Botànica. Aquesta fal.lera desorbitada per a la recerca del rovelló que provoca que la seva recol.lecció es faci de forma indiscriminada collint tant els petits com els grans. A més a més d'aquest mal costum hi hem d'afegir la utilització de rasclats que remouen i destrueixen la capa superior de la terra, que és precisament la que sustenta l'aparell vital del bolet.

El bolet forma part d'un individu més complexe. El bolet el forma un conjunt de filaments que s'alimen-

ten de la fullaraca o de les arrels del voltant, molt sovint a varis metres de distància. Al passar el rasplet es mata a aquest conjunt de filaments anomenat miceli, i es priva la possibilitat de regenerar-ne de nous. Així, de mica en mica, es van destruir els micelis, es recollecten els bolets petits que no han tingut temps de deixar la "llavor" i en conseqüència es va assistint a la progressiva desaparició dels bolets que esperem no sigui irreversible.

Seria convenient, doncs acostumar-nos a agafar els bolets ja madurs i amb un ganivet per a tallar el peu, deixant intacte el miceli. Aquestes senzilles pràctiques salvarien als bolets i als boletaires de passar a la història.

Enric Torres i Mas.

LES PRIMERES COLÒNIES A LA NOSTRA ESCOLA

L'anhel que feia temps portàvem un grup de mestres, va fer que després de les vacances de Nadal ens plantegéssim començar a la nostra escola la tasca de les colònies escolars.

El primer que vam considerar va ser la convivència nens-nens i nens-mestres, en un ambient geogràfic i sociològic totalment diferent al propi.

Aprofitar el temps lliure i els moments d'esplai, afavorint la creativitat i l'expressió dels nens.

Estimular les descobertes geogràfiques, històriques, culturals, lingüístiques i ecològiques anant-hi, veient-ho i parlant amb la gent.

Practicar unes mínimes normes de convivència en un ambient diferent al familiar i escolar.

Vam considerar també que el nen viuria per primera vegada lluny de la família, pel que es veuria obligat a realitzar una sèrie d'actes com és fer-se el llit, parar taula, netejar la casa en que la majoria dels casos no està acostumat a fer i que es trobaria en una situació de constant dependència amb els altres nens, cosa que això no es dóna a la seva llar.

Per a realitzar la programació vam establir unes activitats amb horaris més o menys fixos cada dia i unes altres que variaven: llevar-se, fer gimnàstica i rentar-se, esmorzar, exposició de les activitats d'aquell dia, neteja general de la casa per grups i torns, activitats, bany, dinar, temps lliure a la sala de joc o descans, berenar, activitats, sopar, vetlla.

Tenint en compte tot això, explicarem l'experiència centrant-nos en les activitats realitzades.

Vam arribar al migdia i degut a la calor i a la forta pujada, que calia fer per arribar a la casa de colònies, estàvem mig esglaiats i vam haver d'agafar forces amb l'àpat que ens esperava. A la tarda els nens "necessitaven" veure la distribució de la casa, però també tenien la necessitat de jugar, córrer i saltar per poder treure l'ofegament del viatge i a més a més els havíem de cansar per tal de poder dormir a la nit, després de rebre tantes emocions. Vam anar a Montoliu (el poble veí). Preteníem adonar-nos de com era on viuríem per uns dies, quin tipus d'arbres hi havia, què es plantava als camps. Cada grup va recollir material (fulls, branques, pedres...) que ens va servir per a l'endemà al matí preguntar a la gent de Guardiolada (el poble on vivíem) el nom i les característiques del material que por-

taven i així vam conèixer la vegetació de la Segarra.

A la tarda vam fer una gimkhama —joc de pistes— amb el títol "som uns pirates en busca d'un tresor". Grups formats per nens de diferents edats havien d'anar seguint les pistes. **No comptava el temps perquè no era eliminatori ni competitiu.**

Un dels matins el vam dedicar a la festa major de colònies. Vam anar a la fira on cada monitor tenia una parauda: afaitar globus, jocs de claus i martells, gibrell de farina amb aigua... la festa major va acabar amb una guerra de bombardes.

La primera nit el grup dels petits va sortir al voltant de les runes del castell en busca de cèrvols. Tots portaven la seva llanterna amb la que enfocaven les banyes dels cèrvols. Els monitors no en van poder veure cap, encara que van participar de la gresca dels nens.

Els grans van anar a veure les bruixes que habitaven al soterrani de la casa i de fet encara hem d'esbrinar ara si de veritat les van veure o no, quan els monitors les espantan, perquè van seguir molt entusiastes el joc.

Una altra nit els nens estaven molt animats i vam montar una vetlla improvisada. Es va cantar i jugar fins que esgotats vam anar a dormir.

La vetlla de l'últim dia va plantejar-se d'una forma bastant típica: el

foc de campament. Vam preparar representacions on cada classe presentava la dansa d'un país (indis, àrabs, xinesos i far west). A la tarda vam anar a buscar llenya i després per grups vam confecciónar les disfresses i vam donar l'últim toc a les cançons i danses.

En un principi es va aconseguir l'atenció de tots, però la negra nit i el vent dominant va fer que acabessim la vetllada abans del previst.

Pensem que va ser una experiència molt positiva i significativa. Va quedar molt clara la satisfacció de tots els que vam participar a les colònies. No cregueu de totes maneres que tot fos flors i violes; no us expliquem els problemes de tot tipus que vam tenir, només us direm que hi ha gent que no s'ha oposat a la nostra tasca però tampoc ha fet res per facilitar la resolució dels problemes que se'n presentaven. Quan vam arriscar-nos a contractar la casa (en aquells moments no sabíem si podríem cobrir les despeses) l'equip va necessitar d'una confiança que només l'A.P.P.A.A. ens va donar.

Esperem, després de tot el que us expliquem, poder dir d'aquí un temps que les colònies ja són una tradició a la nostra escola.

Ma. Carme Abelló,
Teresa Gómez, Puri Labòria
Montserrat Tàssies,
Elisabet Ullastre,

LABORAL

El trabajo a domicilio

La inmensa mayoría de los trabajadores/as a domicilio, ni tienen contrato, ni pagas extras, ni vacaciones, ni seguro, ni tienen derecho a baja por enfermedad o jubilación. La ley, en cambio, establece:

1. Tendrá consideración de contrato de trabajo a domicilio, aquel en que la prestación de la actividad laboral se realice en el domicilio del trabajador o en el lugar libremente elegido por este y sin vigilancia del empresario.

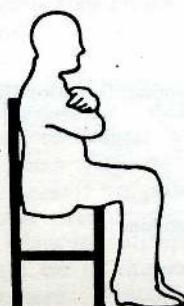
2. El contrato se formalizará por escrito con el visado de la oficina de empleo donde quedará depositado un ejemplar, en el que conste el lugar en el que se realice la prestación laboral, a fin de que puedan exigirse las necesarias medidas de higiene y seguridad que se determinen.

3. El salario, cualquiera que sea la forma de su fijación, será como mínimo igual al de un trabajador de de categoría profesional equivalente en el sector económico de que se trate.

4. Todo empresario que ocupe trabajadores a domicilio, deberá poner a disposición de estos, un documento de control de la actividad laboral que realicen, en que debe consignarse, el nombre del trabajador, la clase y cantidad de trabajo, cantidad de materias primas entregadas y recepción de objetos elaborados, y cuantos otros aspectos de la relación laboral, interesen a las partes.

5. Los trabajadores a domicilio, podrán ejercer todos los derechos de representación colectiva, conforme a lo previsto en la presente ley, salvo que se trate de un grupo familiar.

(Estatuto de los Trabajadores, artículo, 13)

VIVENDES AL CASC ANTIC

Heu vist la progressiva reducció d'habitants al casc antic. Tan sols cal passejar-se pels carrers principals en qualsevol dia feiner: i els trobem gairebé deserts. Cada dia hi ha menys infants, menys gent al mercat. Cada any se'n van menys "quintos" a la mili. Què passa? Senzillament que per falta de vivendes, continua l'exode cap a altres localitats.

I ara cal preguntar. N'és conscient l'Ajuntament, i concretament l'equip de govern de tot això?

— De la total inexistència de cases a l'abast econòmic de la gent treballadora?

— Que la majoria dels que disposen de més d'una vivenda només la volen llogar a l'estiu o finals de setmana, però no per tot l'any?

— Del gran nombre de vivendes, i quasi barris sencers que estan completament tancats, deteriorant-se paulatinament?

— De la mentalització que subtilment se'n fa, dient que som un nucli destinat a l'estiuig selecte, que ens hem de resignar i acceptar-ho?

I si l'Ajuntament n'és conscient i li preocupa, què hi fa?

— No hauria de gestionar un patrónat municipal de vivenda?

— No hauria de bellugar-se per crear un programa per combatre la disminució d'habitants, a base de sistemes cooperatius o altres sistemes similars adients?

— No hauria d'intentar sensibilitzar els que només volen llogar vivendes a l'estiu o finals de setmana, ja que cal que el casc antic creixi per que el poble sobrevisqui?

— No hauria de comprometre als propietaris que tenen tantes cases abandonades temps i temps? (la llei ha de dir alguna cosa sobre això)

— No hauria de tenir un programa clar d'actuació en matèria de vivenda?

O potser ni li preocupa gens, o tant li fa que la gent jove emigri a d'altres indrets, que el poble només tingui vida als finals de setmana i a l'estiu, i que es destrueixi tot el sentit d'arrelament i identitat, en favor dels interessos dels més poderosos?

Al pas que anem, sembla clar que els membres de l'actual equip de govern passaran a la història com a gestors i salvaguardes dels qui només volen fer de Premià un lloc de descans, de silenci, de relacions unipersonals, menyspreant i destruint tot el que signifiquen les paraules vida i poble.

LES RECEPTES DE L'OPINIÓ.
LES RECEPTES DE L'OPINIÓ.
LES RECEPTES DE L'OPINIÓ.

Torró de crema. (gema cremada)

300 grs. d'ametlla crua i moltà.

200 grs. de sucre glaç.

3 rovells d'ou.

1 capsà de cartró rectangular (pot servir una capsà de cartró buida, tallant-li una de les cares).

Barregem bé els ingredients. La pasta ha de quedar una mica eixuta. L'amotllem dins la caixa de cartró, que primer hem folrat de celofana. Per sobre hi escampem sucre i el cremem amb la pala pastissera ben roenta.

FIESTA EN EL BARRIO DE LOS REMEDIOS

Como cada año, el 12 de octubre se celebró la fiesta del Barrio de los Remedios. Esta vez no ha ocurrido como en anteriores ocasiones en que la presencia de la lluvia y el mal tiempo deslucían la fiesta.

Gracias a ello la afluencia de público fue considerable, y en el aspecto económico, no sólo se han cubierto los gastos sino que incluso ha sobrado algo. Es oportuno recordar aquí que la comisión de fiestas, el año pasado, dedicó el beneficio de la fiesta al acondicionamiento del único parque infantil que tenemos.

El esfuerzo de la comisión de fiestas ha servido para conseguir una fiesta bien organizada en la que grandes y pequeños satisfueron sus ganas de divertirse, porque no quedaba tiempo para aburrirse.

La fiesta del Barrio de los Remedios, una fiesta que va a más.

CALZADOS ROSA

SEÑORA, CABALLERO, NIÑO

c/. Gerona, 23

PREMIA DE MAR

PELUQUERIA DE CABALLEROS

Avda. Gerona, 7

TARDES: 18'15 h. — 21 h.

SABADOS: 9 h. — 15 h.

Ateneu Popular

ESTAIS EN VUESTRA CASA

UNA RÀDIO A PREMIÀ DE DALT? (i II)

La ràdio, en tant que mitjà de comunicació de masses és el millor element i la millor eina de treball de la que hom pot disposar per a reunificar i desvetllar la conciència de poble que avui no existeix. A més, la seva especial característica de gratuïtat dóna encara més elements de poder, i al poder dels mass-media no és precisament minçó; això ho sap tothom.

Una emissora municipal de ràdio a Premià de Dalt, permetria doncs obrir nous canals de comunicació (avui inexistent) entre tots els sectors del poble, i aquests a la vegada mercès a un coneixement global de la realitat del seu entorn més direkte i no tan directe, iniciarien un procés d'identificació que abocaria després en una idea general de poble que ara no existeix. Tanmateix, la creixent dissociació entre els poders públics i el poble en la seva totalitat es veuria reduïda i neutralitzada mercès a un mitjà de comunicació seriós com una emissora de ràdio. I obviem d'altres aspectes de dinamització cultural, comercial etc. que el mitjà proporciona perquè la seva solvència és inqüestionable arreu.

Cal tenir en compte però que una ràdio municipal és un mitjà de comunicació que ha de respondre als interessos del poble, i mai de l'ajuntament o els de l'equip de govern. Per això és necessari vertebrar unes estructures de gestió (patronat, estatuts, junta, etc.) que converteixin a la institució municipal en un membre més al costat de les associacions de veïns, grups culturals etc., mai però servirà una ràdio que respongui exclusivament als interessos de la casa gran, de ser així no sols no s'acompliria cap servei, sinó que es perpetuarien els vells esquemes

de la convivència caduca i absurda.

Per acabar una breu reflexió econòmica. Hom ha dit que una emissora de ràdio és cara. Per les experiències viscudes a Ràdio Arenys, el muntatge inicial d'una emissora no surt més car que la publicació d'un butlletí d'informació municipal de vint planes, i el seu manteniment suposa una despesa mensual paral·lela a la d'editar el butlletí esmentat cada mes. Per contra, la seva incidència en el sí social és de llarg molt més profitosa. A més hom pot cercar diversos espais patrocinats per comerços i empreses de la vila, amb el que la seva finançació resta assegurada.

Rafel Vallbona.

NOTA DE LA REDACCIÓ:

Els col·laboradors no se senten necessàriament identificats amb la línia editorial de l'**OPINIÓ**, de la mateixa manera que l'equip de redacció no subscriu necessàriament totes les seves opinions. Aprofitem aquest espai per agrair la seva valiosa aportació al contingut de la revista.

EQUIP DE REDACCIO

Rafael Almendros, Josep M. Altés, Joan Comas, Octavi Enguita, Enric Gasol, Mariano Gómez, Vicente Gómez, Josep M. Gutiérrez, Esperança Lartuy, Valerià Pujol, Ceferino Sevillano.

COL·LABORADORS

Fina Manent, Enric Torras, Rafel Vallbona, Toni Llimona, Salvador García, Sofia Sibis, Josep M. Aroca, Antonio Ortiz.

L'OPINIÓ, Avinguda Girona 2, 4. Premià de Dalt.

Dipòsit Legal B-2.438-1981

Imprimeix: Copisteria La Juliana, passatge de les escoles, 4. argentona

Preu d'aquest exemplar: 30 pesetes.